

מסורת הש"ס

(א) חולין דף מ. (ב) נפ' טעם חולין ת. ד"ה מותר. (ג) ונחשים ה: קריב. קטיו: מנחות. ד. תמורה יח. (מזר: כה: ע"ש). (ד) תמורה דף כ: שטופות יח. (ה) דף פד. (ו) ונחשים פה: (ז) דף מ: (ח) ונחשים (י) ונפ' (ט) ונחשים דף כ: במשנה (א) ונפ' טעם חולין דף ד"ה מקריבות.

תורה אור השלם

1. ואתה ובניך אתך
תשמרו את כהנתכם לכל
דבר המזבח ולמביית
לפרכת ועבדתם עבדת
מתנה את כהנתכם
והקר הקרב ימות:
במדרב יח :

גליון הש"ס

ברש"י ד"ה מדי אבר
מן דחי לב"ג ע' טורי
אכן חנינה י"ג ע"ב ד"ה
אין אסור:

רבינו חננאל

[illegible]

מחנות סתנה. מחנות סתנה כהנה שנתמי לכם הרי הן כעבודה: פשיטא
בתימך דהמס. בתימך דהמס (לשיל סא) מן דפסח שלל לזכילוי
דבשנז קאי מחילא שמעינ דחיי: משום. דנני
לזכילוי ושלל לזכילוי פטור מנא רשא שלל לזכילוי
למיתנא סיפא

חייב: לדברי האומר. במס' שבת
דף קי: מקלקל בחבורה. העושה
בחבורה בשבת לקלקלה שאינו מתקן
שפסור ואין חובל חייב משום שבת
שלא שומע שומע מתקן או חובל בכתבה
נזקין לרס להאכילו לכלבו: שלא
לנכסיו חייב. דקמתי ממתי חייב: מה
תיקן. הא פסלי: תיקן. דכל הקרנות
שנעשה שפסלו בעל חבורה תמן במס' זבחים
דף קז: מה למצח אמרוהי להקטיר
לא ידו: כעלי מומין. תמן הכם סע עלו
ידו שלא היה פסולן בקודש: בדוקין
שפסלין. עליהם. כגון העושה כדון
משמים וישיהו. וגבי קדן מוס הוא
במכשיר (הוא קדן) לא ע"ז אלא
בעיני: ואליבא דר"ע. במס' זבחים
תמן ר"ע מכשיר בנעלי מומין אם
עלו ואמרו במתחלה לא ארע"ק אלא
בדוקין שבעין והואיל וסכרין למתלה
בנעפות: עריפה. ואמר התם אם
מלתה מדר: מדיי נבלה. מהלמחא:
השחוט חטאם גר. ובשחטת חולין
בכפר שני" מפרש אחאי נקט חטאם:
החטאם. משום שבת ומשום ע"ז
משום שחטוי חון לעזרה: מה תיקן.
הוא אפי' לעזרה מדיי נבלה הילכ
ומתקרבט ע"ז ממתחא אפי' בזהל:
מדיי אכר מן הכי. "לכני נה שאם
לכלו אינו נהרג: שאם שניקל לרעים.
משחטתו בעליו או נתכפרו בזהר.
משחטתו ואשם אינן באין נדבה
ומתכפרו בזהר אין מקנה לה
גבי חטאת הילכתא גמירי לה (ומחיה)
למחא ובלאש גמירי הילכתא
שם יח. כל שנחטאת ממה בלאש
לרעה ואם ניתקו מפלו והשליכו בלאש
שחטתו שיתחלפו ופילו צו מוס שזול

אפרדותו ולהוציאו לחולין וכל הרועים דמיהם נופלים לגדבה ומה היא
גדבה ששה שופרות היו במקדש ויבטחו עליהן גדבה ושם היו נותנין
לכל מותר דמי חטאת ואשם ומציינין שם קין המנוח עולות כשר
לשם ועורות וכלבנים וזאבים ומדרשו של הירושלמי הכהן בשם' תמורה
(דף כג:) וזה ולא המתיך עד שיזנו ומשנתינו לרעייה כשרה סתם
כשר לעולת קין המנוח הואיל וסוף סוף דמיו לכך היו עומדים:
אלא בעי עקירה. מאחר שהוא עומד לכך א"ל לעקור שם אשם ממנו:
א"ל כי לא יתקן נמי. משעה שנחשבר כבחר סתמיה לקין המנוח
קאי: גזירה לאחר כפרה אטו קודם שנחשבר. דסתמיה לאשם אכל
שנתינו לא מתיקף: ומנה סתמיה. קודם מילתא דלמחר לכך דגזירי
הכי: לגדבה. לשופרות: ר' אליעזר אומר ימוס. כל דרדיו של
רבי אליעזר היה עושה אשם כחטאת לכל דבר שנחמר (ויקרא י)
שנחטטת כחשם וכן גבי שלל לשמו' וכן גבי חטאת שניכנס דמה
לפנים בשם' (דף קמ"ג:) רבי יהושע אומר ימזר. לאחר
שנחטטת: וביא דבמיו עולה. גדבה לעלמו. ובשם' תמורה י' מתיק
להא מילתא והלא אף הגדבה עולה היא מה בין דברי רבי יהושע
ודברי חכמים אלא שבמזן שיהא בזה להכותנו הוא קומץ עליה
שחוטתה ונסיקה קרימין משלו וכשהיא בזה לגדבה אינו קרימין
קומץ עליה י': אכל אילו גופיה לא יאמר דיקרב
עולה ואף על פי שמקריבו לעלמו אחרת גזירה לאחר כפרה
שנחשבר כבחר אטו לפני כפרה דאי שרית ליה השתא טעי ואי
לעקורין ליה עולה נמי קודם כפרה מקריב ליה להאי והדר מימי
אחר לאשם ואי אפשר לשנות וזה לזנח אחר כ"ו שעומד לשמו:
ומי

נלא עקיר ק' א"כ פסח בשאר ימות השנה דעבי עקירה אמאי יב' אשם שניתק לרעיה ושחטו סתם כשר לעולה ניתק אין לא הוה והכל משמע שהוא מדרבנן וגור' אטו קודם כפרה ואור' דה' דה' כהיומו קודם כפרה גור' אמר כפרה אטו קודם כפרה ור' גור' אטו לפני כפרה ומסקי מ"ט אמר קרא הוה כלומר מ"ט אמר קרא הוה משמע כהיומו שלפני כפיסחאזל ויכרז שדמיס כנחטא חמה בלשם קרב עולה א"כ י' גמר' דבאשם רועה למזל וגל' קרא דהוה עצמו וא' לאו הלכס ה"א הוה כהיומו דמעיקרא יהא כספריס א"ר הוה אשם שניתק לרעיה ושחטו סתם כשר מ"ט אמר

אלו דברים פרק ששי פסחים

עג.

לדברי האומרי בקה"ק בחברת ב' ו"א"ת והלא ר' יהודה הוא דפטר מקלל בחבורה ומתני' דמייב בשאין ששוחט זבח זה וסבור שהוא אחר לא אחי דכ"י גלדיה מעשה פטור דמוכה ב' סה אכל וברכות יט:

דקאמער הגה למיתות ומתוך שמקלל
בחבורה חייב מתעסק נמי חייב אלמלא
משמע מאן דפטר מקלל בחבורה
פטר נמי מתעסק וא"כ ממתי' לא
מתוקמה כמאן דפטר מקלל בחבורה
ו"ל דלדברי האומר מקלל בחבורה
פטור היינו רבי יוחנן אליבא דרבי
שמעון דפטר היכא דמקלל לגמרי
דליכא תיקון כלל ולאפוקי מדר' אבהו
דבש' האורג (שנת קק.) מני' ר' אבהו
קמיה דר' יוחנן כל דפטר מקלל פטורין
חזן מחובל ומצטיר א"ל פוק חני לברא
חובל ומצטיר אינה משהה ומחיל
משנה בחובל ואצרי לכלל דפטר
וצריך לחפור וצריך אליבא דרבי
מדמפלגי בין חובל ומצטיר לשאר
מקלקלין אבל מקללן גמור לא אפי'
לר"ש מיהו אחי קשה לר"י מין דסד'
דליכא תיקון כלל בחמתו' א"כ תקשי
לכ"ע היכי חייב לר"ש מקלל בחבורה
כל מלכא שאינה זריכה לגופה אי'
ופטור אפילו בחבורה כדמוכא בסוף
כל כתבי (שנת קכא:) דפטר ר"ש התם
הורג נחשים ועקרבים משום מלכא
שאינה זריכה לגופה ואינה נחנקין
(פאהרין סד:) נמי מסיק מר"ש שעת
ליה דלדברין מקלל בחבורה חייב ר"ש
האמר מלכא שאינה זריכה לגופה
פטור עליה: ת"ק' דהוציאו בידי
אבר מן החי. משמע דקריבוס ע"מ
משמאה ומלוריתא מדלא קאמר
מיקן להוציאו מדרי גבילה ולא מחייב
אקן עומאה אס נכנס למקדש ובע"ז
פ' ר' ישמעאל (דף גג.) משמע שהיה
מדרבנן דצעי רבי יוחנן קריבוס
ע"ז' שדן אובלין מהו כי' או דילמא
איסורא לאורייתא או גבילה עומאה

דברנן בטלה וי"ל דלענדער הכא לשניי חיקן להוויא ומתמה"ס כ
 יוכי דלא נפשוט מרן גרייטא דטומאת מקדושת לאו דאורייתא
 נקט בסוף העור והרובע (חילוק קטן). דלמר א"י הרי אמרו מקדושת
 ע"ו"ל אזכרין מטמא טומאתה לאו דאורייתא דאי דאורייתא מטמא
 אזכרין שטמא טומאה חמורה ומשני כשיטתו מעשה עץ שיש
 הוה נמי דחייב בעולתה הו"ל: **שחטין** ונמצא שיהיה בשר
 פטור. הימא לר"י אחרי פטור והלא לא עשה מזבח וממתיין
 דאוקימנא כר"ש דמחייב אפי' לר' יהושע היבא דלא עשה מזבח וליכא
 למימר דהכא פטור משום דחשבי' ליה כחלום עד"כ לאו מטעם
 אטם פטור ליה אלא משום דעשה דבר מזבח דמחייב גמ' דפרך
 פ"י ל' אלוהי טהא ויהי חסיד ליה ליה עוב דבר דבר

ספור וכו' ר"י דל זה מדרב ר"מ: **אשם** שניתק אצ"ה ושחטו
 בתם בשר. כל עיקר רש"י מדרבנן דמדאורייתא לא לר"ך רש"י
 הלל וזהו קאמר אלמא לא בעי עקירה א"ה כ' לא ניתק נמי א'
 גמרת בשלמא בעי עקירה א"ש דבעינן ניתק דע"י ניתק חבור
 ושקרו אל לא ניתק לא דגורי' עקרו אטו לא עקרו אלכא השתא
 וקרא בעי עקירה קודם ניתוק נמי ליכשר דליכא לנחש' למידי
 משמי' דקודם ניתוק גורי' אחר כפרה אטו לפני כפרה ואחר ניתוק
 נמי ידענך כשר אלכא לנחלה מיהא גורי' אטו לפני כפרה ומנא
 תימרא דתנן אשם כ' דמיו אין אלכא הוא גופיה לא כפרה כ"ע
 דמיו דלאחר עקירה וניתוק אינו יכול לשחוטו לנחלה דליכא למיגור'
 אטו קודם עקירה הואיל ואיכא היכירא דניתוק אי לאו משום
 דגורין לאחר כפרה וניתוק אטו קודם כפרה ומה שפ' ר"י דאי
 תאמר דבעי עקירה אחי שפיר דגורי' בשלמא ניתק דילמא אחי לשחוט
 מארין רש"י מקשה דלאמ פ"ק במנחות (ד. ה.) איך הוה אמר
 לא מ"ס אמר אמר קרא הוא כה"ק דמנחות אלא דמנחות דאורייתא
 הם אמר קרא הוא כה"ק דמנחות י"א קודם כפרה וכיון דמדאורייתא
 פ' דה"ק במנחות ניתק אין לא ניתק לא וטעמא דמפרש הכא
 ר' הלל הלכה ונאמר משמי' קודם דכל שנתחטא תמה כחשם דרעה
 ודבה והוא עולה ונאמר קרא ללמוד על הלכה דהאי גמרינן דכל
 אי' דכחשם אולן לגרעת ניצור אולן ידענ' אי הוא עמלא אין דמיו
 יקרב עולה ודא' לפ' זה דנחמורה פ' אלו קדשים (דף יח.) גר' בכל
 הוא כה"ק דמנחות י"א ולא גר' הם בשום ספר ניתק אין לא ניתק לא:

אשם אחר קודם שיחכמרו בעליו יקריבהו עולה. היבא אמרו רבנן ירעה, דחניא אשם שמתו

עין משפט
ור מצוד

א. מ"י פ"ד מהל' שנגות הלכה י'
 ב. מ"י פ"ד מהל' שנגות הלכה א'
 ג. מ"י פ"ד מהל' פסולי מוקדשין הלכה יד'

לעזי רש"י

טלי"א [טיל"א]. קרום
בעין הפוגע בראיה.

מוסף רש"י

[illegible]

רבינו חננאל (ה)

[illegible]

עליו או שנתכפרו ירעה עד